

Станіслав
Однороманенко

КРІЗЬ СЕБЕ

Харків, 2025 р.

УДК 821.161.2-1

О 43

Однороманенко С. Г.

О 43 Крізь себе. Поезія. – Харків : «Діса плюс», 2025. – 52 с.

ISBN 978-617-8688-24-0

Друга збірка віршів Станіслава Григоровича Однороманенка «Крізь себе» є своєрідним продовженням «Першої збірки».

В стислій метафоричній, іноді в гумористичній формі поет висловлює свої почуття до своїх найближчих і найрідніших людей, колег по праці, рідного краю. Бажання збагнути тривоги, радощі і переживання нашого сучасника, відчуття особистої причетності до всього у світі – основні мотиви цієї книги.

© Однороманенко С. Г., текст, 2025

ЛІРИКА ДУШІ

КРІЗЬ СЕБЕ

Пропускаю я все крізь себе,
І любов, і біль, і журбу,
Знає це тільки моє небо,
Яке бачило славу й ганьбу.
Як мені це все зупинити?
Чи вдягнути бронежилет...
І не буде ніщо в душу бити,
Поміняю я долі сюжет

НА БЕРЕЗІ ДНІПРА

На березі Дніпра в моїх Черкасах

Я дихаю так легко, як ніде,

Ані в горах, ні на морських терасах,

Ні в лісі осені, де лист паде.

Мабуть тому це дихання найлегше,

Бо в ньому код життєвий тільки мій.

І кожен подих додає, як вперше,

Всю неосяжність й загадковість мрій.

ДОЩ

У вікно мені стукає дощ,
Його краплі ловлю рукою.
Потребує життя наше прощ,
Бог змиває гріхи водою.
Тож під струмені стану води,
До небес здійму руки високо,
Захищу себе від біди
Я сльозами небесного ока.

ВІТРЯКИ

На перехресті вітрів,
Переживши віки,
На окраїнах сіл
Ще стоять вітряки.
Вже не крутять крильми,
Зупинивсь для них час,
І приходять тепер,
Як в музеї, до вас.
Ось, завмерши, стоять
Великани сумні,
Світ немов боронять,
Охоронці земні.

ЧАЙКА ДНІПРОВА

Чайка Дніпрова зрання мене будить,

Бо бачу з вікна я ріку.

То рибку спіймає, а потім загубить,

А скільки тих втрат на віку?

До хмар підлітає й до хвиль вниз несеться,

Ні боязні, геть, ні жаху.

І хай все минеться, і сонце всміхнеться,

Цій чайці, птаху – без страху.

ПІСНЯ

У дитинстві, в дворі прабабусі,

Я сидів на колоді весь день,

І співав «Несе Галя воду»

Та багато інших пісень.

З тих пір з піснею не розстаюся,

Скільки раз виручала мене...

І в коханні, й в піднятому дусі.

Пройду з нею життя все земне!

СВОЄ

За стаканом ірландського віскі,
Запаливши сигару кубинську,
Я читаю поему англійську,
А вдивляюся в даль українську.
І хоч як не прекрасне чужинське,
Та шедеври писав Коцюбинський,
І дим кращий із рідного листя,
А вода – з джерела, щоб напивсь я.

ОСІНЬ

Я обожнюю ранню осінь,
Бо світ вперше побачив у жовтні.
Змін в природі ще не відбулося,
І дерева лиш трішки пожовклі.
Ще трава зеленіє повсюди,
І не тепло одягнені люди,
Сонце світить і трішки гріє
Мої передзимові мрії.

ГІТАРА

Оце подумав... Ми з тобою пара,
Бо скільки літ не розлучались ні на мить.
Моя, із шістьма струнами, гітара...
Коли душа бажає – то звучить.
Акорди тисну, струн я доторкаюсь,
Почую голос твій й відчую ритм.
Мов в море лагідне, в ці звуки поринаю,
Й щоб повернутися – потрібен алгоритм.

ЗИМА

Скоро прийде нова зима,
Хоч безсніжні вони якісь стали.
Кучугур й заметілі нема,
Й криги міць, щоб її не зламали.
Бачу дати в календарі:
Новий рік і Різдво Христове,
А на вулиці та в дворі...
Що? Не буде вже снігу ніколи?

ЧЕРВОНИЙ МІСЯЦЬ

Над вечірнім містом яскраво

Нависає місяць червоний,

Як велика куля кривава.

Може знак це недобрий черговий?

Можуть хмари його закрити,

Та безхмарне небо сьогодні.

Може силу в кулак зібрати

І штовхнути його в безодню?

Та коли зійде сонце зранку,

Зникне місяць цей сам поневолі.

З ним боротися можуть світанки.

Не змінити йому наші долі!

ОРКЕСТР

Там, колись у далекім дитинстві,

Я в оркестрі грав духовому.

В ноти пильно вдивлявсь, щоб не збитись,

Й ритм життя відчував по другому.

Марші, вальси, польки, етюди -

Різнобарв'я музичних стилів.

І на звуки приходили люди,

Й дарували нам оплески милі.

ЛІТО

Мені хотілося щоб оце літо,
Неначе вічність, не могло скінчитись.

І прохолоді осені ніколи
В моє життя, зігріте, не пробитись.
Та невблаганний час планету крутить,
І осінь із-за рогу точно вийде,
Зима – приспить, весна ж усе розбудить.
І моє літо довгождане знову прийде.

ЛІТАК

У місячному сяйві мчить літак,
Несе він пасажирів - де тепліше.
До моря, там де пляж, зробивши гак,
І гір хребет управно облетівши.
Ще дві години і зустріне Шарм
Його шасі, що різко загальмують.
Перепочинок... І десятки карм,
До дому рідного в його салоні попрямують.

ГОЛУБ

У вікно мені хтось постукав.
Обернувся й питаю: «Хто тут?»
Із цікавістю – чи я проснувся,
Пильно в бік мій дивився голуб.
Може звістку приніс із – за моря?
Може просто спитати: «Як ти?»
Чи немає ніякого горя?»
Й полетів це комусь розказати...

КОРАБЛІ

Відірвавшись від краю землі,
Йдуть з одеський портів кораблі.
Стрій тримають і курс, як вказали,
Капітани тримають штурвали.
І везуть золотаве зерно,
Десь чекають на нього давно.
Та повернуться знов у порти,
Повертайся додому і ти!

ДІДОВА СОПІЛКА

Її голос вже чути рідко,

Її спів пам'ятаю здаля.

Я тримаю в руках сопілку,

Що зробив дід з горіха гілля.

В ній шість отворів аплікатурних,

Щоб міняти стан звуку й душі.

І в гаю, і на сценах культурних,

Звук сопілки - життя був рушій!

ШУКАЮ

Я шукаю ключі від щастя,
Щоб замкнути ними ненастя.
Я шукаю двері до блага,
Щоб зайти в них і мати насагу!
Я шукаю стежку до долі,
Щоб вела до знаменної ролі.
Я постійно в житті щось шукаю,
В цьому пошуку втоми не знаю!

ОДНОКЛАСНИКИ МОЇ

Однокласники мої!

Як прекрасно ми жили

Ще коли були малі.

Йшли по два – не в кагалі,

Білі бантики в дівчат,

Хлопці голосно кричать!

Парти, дошка і книжки,

Клумби, гірка і пташки.

Все з часів тих так змінилось...

Шість із нас вже з небом злились.

Раз стрічаємось в п'ять років,

Хоч живемо за сто кроків...

Однокласники мої!

Нас чекають степ й гаї,

Дожидає нас Дніпро!

Вчитель рідний – дай «добро»!

Й будем знов - одна сім'я.

Ви - мої... І весь ваш я...

ТРІШКИ ГУМОРУ

МУЗА

Люблю тебе, моя Муза,
Хоч іноді їм від пуза,
І не пишеться тоді.
Каже мозок: «Та годі!
Всіх віршів ти не напишеш,
Без поезій в світі тихше.
Хай читають Інтернет!».
Застогнав – й пропав поет.

Я ХОТІВ ЗАВЕСТИ СОБАКУ

Я хотів завести собаку,
Та не знав, яку вибрати «марку».
Є великі, а є маленькі,
Одні – злюки, а інші – рідненькі.
Пекінеси і бультер'єри,
Кожна має свої манери.
Далматинці, ротвейлери, тої,
Їде дах від маси такої!
Ні – зостануть поки наодинці,
Й споглядатиму псів на картинці.

КРУГОВЕРТЬ

Вечір... Пара... Разом знов...

Серіал... Диван... Любов...

Ранок... Кава... Шлях на працю...

День у день тягну цю тацю!

Та відпустка - недалеко...

Чемодан... Вокзал... Аптека

Промайнуло... Відгуло...

Закінчилося бабло...

Знов додому повертаюсь,

І на цілий рік впрягаюсь!

АЙТІШНИК

Колись, обравши ремесло успішне,
Закінчив універ, він став - «айтішник».
Роботи – море: дистанційна і офлайн!
Захочеш – «Боїнг» програмуй, чи то комбайн.
Пиши бухгалтерську програму чи для звітів,
Чи для поливу огороду, саду, квітів.
І кошти поплили йому на картку,
І може тур купити хоч куди він без запарки...
І вже «айтішник» наш на рівні з Богом...
Та Штучний Інтелект чекав за рогом...
Програми пише швидко дохідні,
Ти дай йому лиш чіткі дані вихідні.
Отож ніколи, хлопче мій, не зазнавайся -
Скоріш суміжної професії навчайся!

МОЇ МЕДИКИ

Навколо мене медиків династії,
Не медик лише батько й баба Настя.
Дружина, мама, теща, тесть і куми.
В них лише про моє здоров'я думи.
І навіть дід Іван, що був сантехнік,
Під час війни служив у медсанбаті – теж був медик.
Ще однокласників когорта немаленька,
Чого вартує лиш Наталка Євтушенко!
Щодня отримую від них я настанови,
З рекомендаціями, щоб я був здоровий:
«Не пий спирте, не їж салко, бо жирне,
Щоб не схопив тебе інфаркт обширний».
Повидаляли зуби мудрості й апендикс.
А тут почув від них нове слівце: «генезис».
Таке от видалять - ще не дозрів...
Краще доп'ю за медсестер і лікарів!

ПОРТРЕТ

Я хотів написати портрет,
Але фарби не міг підібрати.
Відтворити хотів сюжет,
Щоб динаміку днів передати.
Вже придбав полотно і мольберт,
І поставив їх біля хати...
І згадав враз – то я ж поет!
Взяв перо й почав вірш писати.

КОТЯЧИЙ БАТЬКО

Є у мене один товариш,
Який любить котів більш за все.
Він все знає про них, як питаєш,
Інформацію вмить донесе.
І в просторій його сільській хаті
Їх живе із десятків, мабуть.
Разом з другом, котяки пухнаті,
І їдять, й сільську владу клянуть!
Головний з них шотландський кіт Кузя,
Пережив він з хазяїном все!
Прийде час і котяра напише
Мемуари, де все донесе!
Тож Віталій Іванович, рідний,
Домовляйся з висловухим завчас,
Бо секрети твої, принагідно,
На суді застосують до нас!

БУХГАЛТЕРАМ ГУДКСУ

В день бухгалтера бажаю без турботи

Провести святковий день усім

Кралям з відділу фінансової роботи.

Подарунки й побажання їм несім,

Бо залишимося без зарплатні зовсім!

РОДИЧІ

Є у Лесі сестра Аліна,
Якщо треба – вона підміне.
Є в Аліни синок Дениска,
Він противний бува, як редиска.
В Звенигородці вони проживають
В хаті гарній, і горя не знають!
У Черкаси ось-ось приїздили,
Біля річки і їли, і пили.
Та ракета ледь всіх не накрила,
Вчасно Леся їх сповістила,
В укриття і в підвал опустила.
А на вечір в McDonald's зводила.
Потім був зоопарк і ведмеді.
На матраці, як на торпеді,
По Дніпру вони плавали три дні,
Все потратили і стали бідні.
Час додому настав повертатись,
На роботу і в школу збиратись!
Родичів не буває багато,
Тільки йде від них обертом хата!

ПОСВЯТИ

ЕЛЕОНОРІ АНТОНІВНІ ЛЕВИЦЬКІЙ

Не знаю, чи писали вірші їй поети,
Моє перо саме виводить ці рядки -
Посвяту тій, кому пишу сонети,
Бо юридично правильно живем їй завдяки!
А ще духовно, праведно, церковно,
Бо меценат вона великий – Бог це зна!
Згадає нас всіх і в реєстрах й молитовно,
Тому стараємось всі жити, як вона!
Немов з картин її прекрасні очі,
Краса і врода - українки еталон!
Ім'я Елеонора прошепочу
Й його підхопить бравих хлопців легіон!
Із днем народження її усі вітають,
Нотаріальні справи хай чекають!
Здоров'я, щастя, миру і кохання!
Хай збудуться найзаповітніші бажання!

АНАТОЛІЮ ІВАНОВИЧУ САГАЙДАЧНОМУ

Все життя він віддав медицині,
В Шполі лікарем розпочинав,
Ну а потім, з роками, в Черкасах
Поліклініку сам будував.
Тисячі дітлахів йому вдячні,
Шлють дорослі подяки з сердець.
Його марка звучить – САГАЙДАЧНИЙ!
Корифей, стоматолог, мудрець!
Все життя він кохав лиш дружину,
Прожили, мов в солодкому сні!
Доньок виховав двох, як перлинок,
І одна з них дісталась мені!
Хай роки не говорять про себе,
Проживіть нам хоча б до ста літ.
Побажаю лиш мирного неба,
Щоб тривав Ваш життєвий політ!

ВІКТОРУ БОВШИКУ

У комфорту робочого процесу,
У відсутності ЧП або ексцесів,
Є конкретне прізвище та ім'я,
Яке згадують, коли тече покрівля,
Кличуть, лиш коли води немає,
Чи бачок в уборній не змиває.
Ще – коли папір скінчився А4,
Кондиціонер щоб дув, як у квартирі,
Щоб заставив прибиральниць мити,
Щоб примусив клумбу зростить квіти,
Щоб бензин у «Шкодi» не кінчався,
Дизель – генератор сам включався.
Нам без нього й миті не прожити.
Ще аби і хрестиком зміг шити!
В русі він постійно, мов той йоршик.
Звати цього пана - Віктор Бовшик!
В день народження бажаєм – відпочинь!
Є для цього в тебе сто причин.
Та назвем тобі лише одну:
Треба перевірить накладну.
В ній – здоров'я, щастя і кохання!
Оприходуй наші побажання!

ІРИНІ ОДОКІЄНКО

Хто в архів наш поводить,
Діловодів командир?
Документи всі читає,
Помилки в них виправляє.
Хто знавець номенклатури,
А ще СЕД – архітектури?
Марки, візи і конверти,
Резолюції, концерти.
Прошиває всі журнали,
Реєструє звернень валом,
Усі запити приймає,
Й толерантно відмовляє.
В хорі пісню заспіває,
Рушник гладдю вишиває,
Може знять відеофільми,
І закрить контроль мобільно.
Про наради сповістить...
Хватить вже її хвалить!
З днем народження вітаєм!
Років сто життя бажаєм!

РОМАНУ БОРИСЕНКУ

Він є продуктом банківської сфери,
А значить просто виріс на грошах.
З «Авалю» до Нацбанку мав кар'єру,
Тепер в Казні зростає його фах!
В «Ощаді» завжди раді його бачить
І в «Глобус» банк до кума мчить на чай!
Земляк мій з Чорнобая – неледачий,
Тримає бджіл і обробляє пай!
І кулінарно – здібний, як той Ектор,
Оближеш пальчики, коли торта спече!
З стаместкою і молотком він, мов директор,
Зупинить шторм й потоп, коли труба тече!
Із роком сорок другим привітаю!
Всі навички не втратить побажаю!
Хай буде золота і грошей, як у банку,
А мрії звершуються звечора до ранку!

НАТАЛІЇ ЧАЛОВОЇ

До Наталі Чалової

Ювілей причалює.

Вік не називаю,

Бо його немає.

Раду колективу,

Втримує – на диво!

Бо всі члени різні -

Є добрі і грізні!

Як діловод працює,

Газети малює,

Квіточки зростить,

За кермом рулить!

Утримує дачку

І бігля – собачку.

Ната, з ювілеєм!

Благ всіх й привілеїв!

НАТАЛІЇ КАЗАКОВІЙ

Вона завжди красива і сучасна,
Світська левиця і начальник одночасно!
Причалить на роботу мерседесом,
Поки йде до дверей – в мужчин всіх стреси!
Фінансові завдання відпрацює
Й на вихідні на дачу вже прямує.
Двох мужичків утримує кремезних,
Може тому і виглядає так бомбезно!
Із днем народження тебе я привітаю!
Люби і процвітай! Хай світ весь зачекає!

ЛУК'ЯНЕНКО ВАЛЕНТИНІ ВАСИЛІВНІ

Живіть так натхненно,

Без грифу «таємно»,

Без коду на дверях -

Щоб щастя зайшло!

І безліч емоцій,

І море здоров'я

Щоб в душу відчинену

Вам принесло!

ПЕРШІЙ ВЧИТЕЛЬЦІ

Галино Михайлівно, ну ж бо!

Ведіть до науки нас дружно!

Поки ми малі і завзяті,

З бажанням навчатись – крилаті!

Ми слухали Вас так уважно,

Щоб бути розумним й відважним,

Хотіли нести Ваш портфельчик

Й боролись за нього – хто перший.

Ви в ліс по гриби нас водили

І кашу в яру нам варили.

Навчали, любили, дружили,

А через роки – відпустили...

Хай ваша душа усміхнеться,

Навіки Ви в нашому серці!

МОЇЙ НАТАЛІЇ

Була ти медалісткою у школі,
А в інституті - в передовиках.
В кар'єрі лікарській і в особистій долі,
Все склалося, як пишуть у книжках.
І ось життя тобі поставить дві п'ятірки,
Ти не дивись на них, бо в школах вже давно
Дванадцять балів - значить, що ти «зірка»,
А тому ще старайся... й пий вино,
Бо вічну молодість дарує нам воно!

ШЛЯХ ДО КРИМУ

Дванадцять років я не бачив Криму,
Мов батько - одинак свою дитину.
Я знаю, що ти там, посеред моря,
І що зазнав чимало травм й ковтнув ти горя...
Як підступитися до тебе? Ось планую:
Чи з берега турецького? Та ні – не допливу я...
Можливо з Грузії з Батумі буде ближче?
Та кораблі звідти не йдуть і вітер свище...
Дивлюсь з Одеси я на тебе – ось ти, рідний!
Малюю план польоту вірогідний...
Готуюсь... Розправляю серця крила...
Стрічай, мій Крим! Душа моя до тебе полетіла...

ПОЕЗІЯ
ШКІЛЬНИХ
РОКІВ

ЧИ БУВАЄ ЛЮДИНІ СТРАШНО

Чи буває людині страшно?

Поставим питання розмашно!

Задумайся самий відважний -

Чи буває людині страшно?

Летить літачок паперовий,

Несе вітерець його кволий.

А я все думаю: «Як же?

Чи в польоті йому не страшно?»

Звучить гітара тоскливо,

Для когось ця гра важлива,

А ось від ударів тяжких

Чи буває тим струнам страшно?

Чи буває кому-небудь страшно?

Відповімо ми колись, а як же!

І знати це буде не важко -

Чи буває людині страшно.

Чи буває людині страшно?

Для мене важливо це завжди.

Я у Всесвіта це запитаю:

«Хто на світі страху не знає?»

Жовтень 1985 року

ПРОБАЧ МЕНЕ

Пробач мене. За що? Не знаю...

Та відчуваю – винний я.

Ти поглядом цим вирізняєш

Мене між інших. Не моя...

Пробач мене, забудь навіки,

Щоб серце не боліло знов.

Опустиш ти свої повіки,

І скажеш: «Вмерла вже любов».

14.10.1985

ЗГАДКА

В кімнаті твоїй, як зазвичай,
В куточку стоїть, не сплакне,
Гітара. В очах твоїх відчай,
Бо глянеш й згадаєш мене.

14.10.1985

ЕПІЛОГ

Добігає кінця моя збірка,
Ще не знаю, чи щось напишу.
Від віршів моїх смішно і гірко,
Так для того я їх і пишу.
Мабуть я не поет ще, не класик,
І навряд чи стану таким.
Моя збірка не піде в маси,
Мій читач... я говорю з ним.
Всі вірші, які написав я,
У житті цьому – то мій слід.
«Не судіть» – заповідь Православ'я,
Я пишу... Мій триває політ!

ЗМІСТ

ЛІРИКА ДУШІ

Крізь себе	4
На березі Дніпра	5
Дош	6
Вітряки	7
Чайка Дніпрова	8
Пісня	9
Своє	10
Осінь	11
Гітара	12
Зима	13
Червоний місяць	14
Оркестр	15
Літо	16
Літак	17
Голуб	18
Кораблі	19
Дідова сопілка	20
Шукаю	21
Однокласники мої	22

ТРІШКИ ГУМОРУ

Муза	24
Я хотів завести собаку	25
Круговерть	26
Айтішник	27
Мої медики	28
Портрет	29
Котячий батько	30
Бухгалтерам ГУДКСУ	31
Родичі	32

ПОСВЯТИ

Елеонорі Антонівні Левицькій	34
Анатолію Івановичу Сагайдачному	35
Віктору Бовшику	36
Ірині Одокієнко	37
Роману Борисенку	38
Наталії Чаловій	39
Наталії Казаковій	40
Лук'яненко Валентині Василівні	41
Першій вчительці	42
Моїй Наталії	43
Шлях до Криму	44

ПОЕЗІЯ ШКІЛЬНИХ РОКІВ

Чи буває людині страшно	46
Пробач мене	47
Згадка	48

Епілог	49
--------------	----

Літературно-художнє видання

Однороманенко Станіслав

КРІЗЬ СЕБЕ

Поезія

Видавництво «Діса плюс»

Тел. (057) 768-03-15

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників та розповсюджувачів
видавничої продукції: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.

Підписано до друку 19.08.2025 р.

Формат 60х84 ^{1/16}. Папір офсетний.

Друк цифровий. Ум. друк. арк. 3.

Наклад 50 прим.

Надруковано в друкарні «БУКЛАЙН»

61000, м.Харків, вул. Катерининська, 46.

Тел. (099) 604-49-45

www.bookline.online